

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Somogyi Ügyvédi Iroda, dr. Somogyi Péter ügyvéd által képviselt felperesnek, a 230. sz. Ügyvédi Iroda, dr. Szentkirályi József által képviselt Magyar Biztosítók Szövetsége (1052 Budapest, Deák F. u. 10.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 30. napján meghozott 5.P.20.907/2007/28. számú ítélete ellen az alperes részéről 29.sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és a vagyoni kártérítés összegét 553.750 (ötszázötvenháromezer-hétszázötven) forintra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú részperköltséget.

Kimondja, hogy a le nem rótt 150.200 (százötvenezer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében a 2001. október 6. napján elszenvedett idegen hibás közlekedési balesetéből eredő vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni az alperest a 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, figyelemmel arra, hogy megítélése szerint az általa teljesített összegekkel a felperes kárát már megtérítette, illetőleg hivatkozott a bizonyítottság hiányára, továbbá a jövedelem kiesésénél a Ptk. 280. § (3) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére további 2.400.000 Ft nem vagyoni kártérítést, 2001. október 6. napjától a kifizetésig számított törvényes kamatait, 657.082 Ft-ot, ennek 2007. február 23. napjától számított törvényes kamatait, 2010. január 1. napjától havi 11.500 Ft járadékot, melyből 103.500 Ft, ennek 2010. május 1. napjától számított törvényes kamata, 15 napon belül egy összegben esedékes, valamint 160.000 Ft + áfa perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása értelmében az alperesi jogelőd kártérítési felelőssége a Ptk. 346. § (1) bekezdésén, az alperes fizetési kötelezettsége a 171/2000. (X. 13.) Korm. rendeleten alapul, míg az egyes kártételekről a Ptk. 350. § alapján határozott. Mások mellett a dologi kárban a bukósisak értékét 50.000 Ft-ban, a robogó értékét 450.000 Ft-ban elfogadta és ennek megtérítésére kötelezte az alperest. A jövedelemveszteség körében megállapította, hogy a felperes a baleset időpontjában a 2001. augusztus 1. napján kelt munkaszerződés alapján árubeszerző volt, és 2001. augusztus-október között havi átlagban 85.694 Ft nettó munkabért ért el. Az anatómiai gyógytartam 3 hónapos időtartama alapján a járulékok levonása utáni jövedelemveszteséget 157.082 Ft-ban állapította meg. Miután a felperes táppénzt nem kapott, de arra jogosult lett volna, azonban ezt különböző, megfontolásokból nem kapta meg, és ez az alperes terhére nem eshet, ezért az elsőfokú bíróság a 100.000 Ft táppénzt levonásba helyezett, és így a jövedelemveszteséggént 157.082 Ft-ot ítélt meg. A nem vagyoni kártérítést a káresemény időpontjára vetítetten összesen 4.000.000 Ft-ban látta indokoltnak a felperest ért immateriális hátrányok vagyoni kompenzálására, figyelemmel megtört sportkarrierére, fiatal életkorára és arra, hogy a visszamaradt egészségkárosodása egy életen át korlátozza bizonyos élettevékenységekben. Miután az alperes már megfizetett 1.600.000 Ft-ot, így 2.400.000 Ft-ra és ennek a káreset napjától számított késedelmi kamataira marasztalta az alperest. Az egyéb vagyoni kártételeknél a keresetlevél beadása napjától ítélt meg kamatot a Ptk. 301. § (1) bekezdés szerint.

Az első fokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben elődelesen a nem vagyoni kárigény elutasítását, a dologi kártérítés 475.000 Ft-ra leszállítását és a 450.000 Ft tőke összeg után a kamatfizetés kezdő időpontjának 2010. április 23. napjában történő megállapítását, továbbá a jövedelemveszteség iránti igény elutasítását kérte. Másodlagosan a nem vagyoni kár összegét jelen értékviszonyokon megállapítva kamat nélkül 400.000 Ft-ra, jövedelempótló kártérítést 78.750 Ft-ra kérte leszállítani. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a már megfizetett 1.600.000 Ft nem vagyoni kártérítés áll arányban a felperest ért hátrányokkal. Másodlagos kérelme azon alapult, hogy a baleset óta 9 év telt el, így a jelen értékviszonyokon történő nem vagyoni kármegállapítás a peren kívül teljesített kifizetés beszámításával indokolt. Így 2.500.000 Ft nem vagyoni kárt látott

arányban állónak a szakértői véleményre is figyelemmel a felperest ért hátrányokkal. A dologi károk vonatkozásában a motorkerékpár károkori értékét nem vitatta, de annak kifizetésére nem kerülhetett korábban sor a felperes oldalán felmerülő okból. Utalt arra, hogy többször felszólította felperest a motorkerékpár szemléztetésére, amelyet azonban elmulasztott. Ezért e körben a kamatfizetés kezdő időpontját a szakértői vélemény elkészültének időpontjában kérte megállapítani. A bukósisak értékét megítélése szerint az elsőfokú bíróság bizonyítás nélkül fogadta el a felperes által megjelölt összegben. Számla, a típus és a vásárlási idő megjelölésének hiányában az értéket 50%-ban kérte megállapítani. Elsődlegesen a jövedelem veszteség jövedelemveszteség elutasítását kérte elkészttség miatt, illetve bizonyítottság hiányában. Másodlagosan táppénzként a járulék alapot képező jövedelem 70%-át kérte figyelembe venni, és ezáltal a jövedelempótló kártérítést 78.750 Ft-ra kérte leszállítani.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés az alábbiak szerint kisebb részben alapos.

A fellebbezéssel nem volt támadott a kártérítési felelősség és az alperesi térítési kötelezettség jogalapja, továbbá a nem vagyoni kártérítés, és a motorkerékpár, bukósisak, jövedelemveszteség kivételével a felperes által érvényesített és az elsőfokú bíróság által megítélt vagyoni károk valamint járadék, ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 228. § (1) bekezdés, a 253. § (3) bekezdés alapján az alábbiak szerint:

Nem vagyoni kár:

A jogalap nem, kizárólag az összecszerűség volt a fellebbezés tárgya. Az elsőfokú bíróság az összecszerűség körében a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytállóan értékelte. Kellő súllyal vette figyelembe a felperes 22 éves korában elszenvedett baleseti sérüléseit, abból eredő maradványállapotát, munkaképesség-csökkenését, fizikai, pszichés sérüléseit, a mozgás nehezítettségét és mindennek következtében az életvitelében bekövetkezett hátrányokat. A felperes a balesetet megelőzően aktívan sportolt, igazolt versenyző volt. A baleseti sérülései következtében a sportpályafutását is abba kellett hagynia, annak folytatására alkalmatlanná vált. Ebből következtében a jövőbeni életcél- és életvitelbeli elképzeléseit is át kellett alakítania, a korábbi aktív élsportolói életpálya helyett új életpályát kívánó új életmódot, életvitelt kellett kialakítania. Mindezeket a balesetkori - 2001. év - ár-, értékviszonyok alapján mérlegelve az elsőfokú bíróság által megállapított mindösszesen 4.000.000 forint nem vagyoni kár nem eltúlzott. Az alperesi teljesítés elszámolása nem volt vitatott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a nem vagyoni kár tekintetében helybenhagyta.

Dologi kár:

- motorkerékpár: Az alperesi fellebbezési kérelem kizárólag a kamatfizetés kezdőidőpontja tekintetében támadta az elsőfokú ítéleti marasztaló rendelkezést.

E vonatkozásban a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság a keresetlevél Fővárosi Bíróságra érkezésétől ítelt meg késedelmi kamatot. Az alperes arra alaptalanul hivatkozott, hogy kizárólag a felperes terhére róható, hogy az alperes a perben elismert összeget korábban nem tudta teljesíteni. A felperes nem volt köteles a motorkerékpárt a saját biztosítójánál megsejmléztetni, erre az alperes térítési kötelezettségét megalapozó kormány-rendelet és egyéb jogszabály sem kötelezte a felperest. A felperest a Ptk. 4. § (1) bekezdése alapján együttműködési kötelezettség terhelte, azonban ennek keretében nem köteles arra, hogy más biztosítónál kérjen kárfelmérést, csupán arra, hogy a szemlét tegye lehetővé az alperes vagy megbízottja számára. A felek közötti jogviszonyban az alperest terhelte teljesítési kötelezettség. A követelését megalapozó bizonyítékainak előterjesztése nem minősíthető olyan szolgáltatási, intézkedési kötelezettségnek, és így az alperes teljesítését elősegítő együttműködési kötelezettség megszegésének, amely a Ptk. 302. § b) pontja szerint megalapozná a felperes jogosulti késedelmet, és így a Ptk. 303. § (3) bekezdése alapján az alperes késedelmet és a (2) bekezdés c) pontja alapján kizárná a kamatfizetési kötelezettségét. Ezért a kamatfizetés kezdőidőpontja megváltoztatására alapot nem látott a másodfokú bíróság.

- bukósisak: A felperes a bukósisak vételi számláját nem csatolta és egyéb bizonyíték sem állt rendelkezésre, amelyből annak értékére akár csak következtetés lett volna vonható. Az alperes 25.000 forintban ismerte el az értéket, melyet meghaladó érték bizonyíték hiányában nem volt igazolt. Ezért a másodfokú bíróság 25.000 forintot meghaladóan mint nem bizonyítottat elutasította e követelést.

Jövedelemvesztés:

A Ptk. 280. § (3) bekezdése értelmében a hat hónapos igényérvényesítési határidő csak az alapos ok nélküli késedelemre irányadó. A rendelkezésre álló orvosi iratokból és orvosszakértői véleményből megállapíthatóan a felperes a balesetet követően mozgásában korlátozott volt, komplex rehabilitációs utókezelést igényelt, 2002. első félévben diagnosztizált álzület további műtétet tett indokoltá, amelyek alapján 2002. év nyaráig akadályozottnak volt tekinthető az igényérvényesítésben. Amely a Pp. 326. § (1) bekezdése alapján is menthető oknak tekintendő, és amelynek alapján a 2002. október 3. napján történt igénybejelentés határidőn belüli, az alperes által hivatkozott elkészettség nem volt megállapítható.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság megkereste az adóhatóságot. Az APEH a megkeresésre közölte, hogy 2000., 2002. évre személyi jövedelemadó bevallás nem került benyújtásra, egyúttal megküldte a 2001. évre vonatkozó személyi jövedelemadó bevallás hitelesített gépi kivonatát. Így az alperes arra hivatkozása, hogy indítványa nem került teljesítésre nem megalapozott.

A felperes munkaszerződést, munkáltatói igazolást és APEH által is megküldött személyi jövedelemadó igazolást csatolt a jövedelemvesztésének bizonyítására. Mindezek alapján az tényként volt megállapítható, hogy a felperes 2001. augusztus 1. napjától a balesete bekövetkezéséig bruttó 356.957 forint jövedelemmel rendelkezett. Azonban a Ptk. 356. § (2) bekezdés és a PK. 35. számú állásfoglalás alapján a társadalombiztosítási ellátásokkal csökkentett összeget lehet csak

figyelembe venni. Az így számított keresetveszteség alaphoz képest az alperes elérhető jövedelemként elismert három hónapra 393.750 forintot. Az nem volt vitatott, hogy ebből levonásba kell helyezni annak a táppénznek az összegét, amelyre a felperes jogosult volt. A felperes csak állította, hogy táppénzt nem kapott, azonban azt nem bizonyította. Ugyancsak nem bizonyította, hogy a felperes táppénzre nem volt jogosult. E körben a jövedelemveszteség keletkezésének időpontjában hatályos 1997. évi LXXXIII. törvény 47.§ (2) bekezdésben foglalt feltételek fennállására tényelődást sem tett a felperes. Az elsőfokú bíróság által levonásba helyezett táppénz összege nem igazolt. A jövedelemveszteség azonban konkrét számításra alapulhat. Az alperes által a fellebbezésében elismert 78.750 forintot meghaladó jövedelemveszteség a kifejtettek alapján nem bizonyított, a bizonyítás a felperest terhelte, amelynek a csatolt és rendelkezésre álló bizonyítékokkal maradéktalanul nem tett eleget. További bizonyítási indítványa nem volt, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti hivatalbóli bizonyítás tilalmára is figyelemmel az alperesi elismerést meghaladó jövedelemveszteség bizonyítottságának a hiányában a 78.750 forintot meghaladó követelést elutasította a másodfokú bíróság.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében részben megváltoztatta, a vagyoni kártérítés 657.082 forintos marasztalási összegét (25.000 + 78.332 forinttal) 553.750 forintra leszállította. A módosult marasztalási összegre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség nem volt túlzott, ezért azt a másodfokú bíróság nem érintette, és ezért is a fentieket meghaladóan az ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott, amelyben elszámolta a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján a feleket képviselő ügyvédek díját a kifejtett ügyvédi tevékenységre, a tárgyaláson történt részvétel mellőzésére is figyelemmel.

A tárgyi költségmentesség és az alperes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illetékről az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése alapján a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § szerint határozott.

Budapest 2011. május 3.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.
sk.

Dr. Molnár Ágnes

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróági ügyintéző